

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Landgericht Regensburg (Niemcy) w dniu
11 czerwca 2010 r. — G przeciwko Corneliusowi de
Visser**

(Sprawa C-292/10)

(2010/C 346/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Regensburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: G

Strona pozwana: Cornelius de Visser

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 6 ust. 1 pkt 1 pierwsza połowa zdania Traktatu o Unii Europejskiej w brzmieniu zmienionym traktatem z Lizbony (zwanego dalej „TUE”) w związku z art. 47 akapit drugi zdanie pierwsze Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „KUE”) ⁽¹⁾ albo inne europejskie przepisy sprzeciwiają się krajowej regulacji dotyczącej doręczenia w drodze tzw. publicznego zawiadomienia [zgodnie z §§ 185-188 niemieckiego Zivilprozessordnung (kodeksu postępowania cywilnego) następującego poprzez wywieszenie zawiadomienia o doręczeniu na tablicy informacyjnej sądu, który zarządził doręczenie, przez okres jednego miesiąca], jeśli pozwany w (rozpoczynającym się) procesie cywilnym podaje wprawdzie na swojej stronie internetowej adres na terytorium Unii Europejskiej (zwanym dalej „terytorium Unii”), jednak doręczenie nie jest możliwe ze względu na nieobecność pozwanego pod tym adresem, nie można przy tym również ustalić miejsca czasowego pobytu pozwanego?
- b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie a):

Czy zatem sąd krajowy powinien nie zastosować przepisów krajowych dopuszczających publiczne zawiadomienie, zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Trybunału (ostatnio sprawa C-341/08, przedrukowana w Niemczech w Neue Juristische Wochenschrift 2010, s. 587-592) także wówczas, gdy prawo krajowe przyznaje kompetencję do odmowy zastosowania przepisu tylko (niemieckiemu) Bundesverfassungsgericht?

oraz

Czy skarżąca obowiązana jest przekazać sądowi informacje dotyczące nowego adresu do doręczeń pozwanego celem ponownego doręczenia skargi, aby umożliwić wykonanie jej praw, ponieważ zgodnie z prawem krajowym bez publicznego zawiadomienia i w braku znajomości miejsca pobytu pozwanego przeprowadzenie procesu nie byłoby możliwe?

- c) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie a): Czy w niniejszej sprawie art. 26 ust. 2 rozporządzenia

Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 44/2001”) ⁽²⁾ sprzeciwia się wydaniu wyroku zaocznego zgodnie z § 331 niemieckiego Zivilprozessordnung, a więc tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 805/2004”) w zakresie, w jakim skarżąca domaga się zasądzenia zapłaty zadośćuczynienia w wysokości przynajmniej 20 000 EUR wraz z odsetkami oraz kosztów reprezentacji przez prawnika w wysokości 1 419,19 EUR wraz z odsetkami?

Poniższe pytania powstają pod warunkiem, że skarżąca może kontynuować spór prawny odpowiednio do odpowiedzi Trybunału na pytania a)-c):

- d) Czy rozporządzenie nr 44/2001 w odniesieniu do jego art. 4 ust. 1 i art. 5 pkt 3 znajduje zastosowanie także w przypadkach, w których pozwany w procesie cywilnym ze względu na prowadzenie strony internetowej pozwany zostaje o zaniechanie naruszeń, udzielenie informacji i zapłatę zadośćuczynienia, jest wprawdzie (prawdopodobnie) obywatelem Unii w rozumieniu art. 9 zdanie drugie TUE, jednak jego miejsce pobytu jest nieznane, a przy tym możliwe jest, choć nie z całą pewnością, że przebywa on poza terytorium Unii oraz poza obszarem obowiązywania Konwencji o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisanej w Lugano w dniu 16 września 1988 r. (zwanej dalej „konwencją z Lugano”), nie jest również znane dokładne położenie serwera, na którym znajduje się strona internetowa, należy jednak przypuszczać, że znajduje się on na terytorium Unii?
- e) Jeśli rozporządzenie nr 44/2001 znajduje w tej sprawie zastosowanie: Czy sformułowanie „miejsce, gdzie może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę” w art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 w przypadku (ewentualnych) naruszeń dóbr osobistych przez treści zamieszczone na stronie internetowej należy rozumieć w ten sposób,

że zainteresowana (zwana dalej „skarżąca”) może wnieść powództwo o zaniechanie naruszeń, udzielenie informacji i zapłatę zadośćuczynienia przeciwko administratorowi strony internetowej (zwanemu dalej: „pozwanym”), bez względu na to, gdzie (wewnątrz czy poza terytorium Unii) pozwany ma siedzibę, także przed sądy każdego państwa członkowskiego, w którym można obejrzeć tę stronę internetową,

lub czy

jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, w którym pozwany nie ma siedziby albo nie ma powodów do uznania, że pozwany przebywa na terytorium tego państwa członkowskiego, wymaga szczególnego powiązania, wychodzącego poza techniczną dostępność strony internetowej, pomiędzy kwestionowanymi treściami lub stroną internetową a państwem sądu (powiązania z tym państwem)?

- f) Jeśli jest wymagane takie szczególne powiązanie z danym państwem: Jakie kryteria służą do określenia tego powiązania?

Czy ma znaczenie okoliczność, że kwestionowana strona internetowa zgodnie z zamiarem administratora rozmyślnie skierowana była (również) do użytkowników Internetu w państwie sądu, czy wystarczy, że dostępne na tej stronie internetowej informacje wykazują obiektywny związek z państwem sądu w tym rozumieniu, iż kolizja przeciwstawnych interesów — interesu skarżącej w ochronie jej dóbr osobistych oraz interesu utrzymującego stronę w możliwości kształtowania swojej strony internetowej — w okolicznościach konkretnego przypadku, w szczególności ze względu na treści zaskarżonej strony internetowej rzeczywiście mogła lub może wystąpić w państwie sądu, lub też wystąpiła w ten sposób, że jedna lub więcej znajomych osób osoby, której dobra osobiste zostały naruszone, powzięły informacje poprzez treści zawarte na tej stronie?

- g) Czy dla określenia szczególnego powiązania z państwem sądu ma znaczenie liczba konsultacji tej strony internetowej dokonanych z państwa sądu?

- h) W przypadku, gdy sąd krajowy zgodnie z poprzednimi pytaniami posiada jurysdykcję do rozpoznania skargi: Czy zasady prawne zawarte w wyroku Trybunału z dnia 7 marca 1995 r. w sprawie C-68/93 (przedrukowanej w Niemczech w Neue Juristische Wochenschrift 1995, s. 1881-1883) obowiązują także w powyżej opisanej sprawie?

- i) Jeśli dla potwierdzenia jurysdykcji nie jest wymagane szczególne powiązanie z tym państwem albo, gdy dla przyjęcia takiego powiązania wystarczy, aby zaskarżone informacje wykazywały obiektywny związek z państwem sądu w tym rozumieniu, że kolizja przeciwstawnych interesów w okolicznościach konkretnego przypadku, w szczególności ze względu na treści zaskarżonej strony internetowej rzeczywiście mogła lub może wystąpić w tym państwie, lub też wystąpiła w ten sposób, że jedna lub więcej znajomych osób osoby, której dobra osobiste zostały naruszone, powzięły informacje poprzez treści zawarte na tej stronie, zaś przyjęcie szczególnego powiązania z państwem nie wymaga określenia minimalnej liczby konsultacji zaskarżonej strony internetowej z państwa sądu albo rozporządzenie nr 44/2001 w niniejszej sprawie w ogóle nie znajduje zastosowania:

Czy art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (zwanej dalej „dyrektywą 2000/31”) ⁽³⁾ należy interpretować w ten sposób, że przepisom tym należy przyznać charakter norm kolizyjnych w tym znaczeniu, iż nakazują one także w dziedzinie prawa cywilnego, wypierając krajowe normy kolizyjne, wyłączone stosowanie prawa obowiązującego w państwie pochodzenia,

lub czy

przepisy te pełnią funkcję korygującą na płaszczyźnie materialnoprawnej, modyfikując pod względem treści materialny skutek zastosowania prawa właściwego zgodnie z krajowymi normami kolizyjnymi oraz ograniczając go do wymogów państwa pochodzenia?

- j) W przypadku, jeśli art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/31 posiadają charakter normy kolizyjnej:

Czy wymienione przepisy nakazują wyłączone zastosowanie obowiązującego w państwie pochodzenia prawa materialnego, czy także zastosowanie obowiązujących tam norm kolizyjnych z tym skutkiem, że możliwe pozostaje odesłanie na mocy prawa państwa pochodzenia do prawa państwa przeznaczenia?

- k) W przypadku, jeśli art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/31 posiadają charakter normy kolizyjnej:

Czy miejsce prowadzenia działalności usługodawcy należy określić na podstawie jego aktualnego (domniemanego) miejsca pobytu, miejsca pobytu w chwili rozpoczęcia publikowania zdjęć skarżącej czy (domniemanego) miejsca położenia serwera, na którym znajduje się strona internetowa?

⁽¹⁾ Dz.U. L 303, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 178, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione Terza (Włochy) w dniu 5 lipca 2010 r. — Enipower SpA przeciwko Autorità per l'Energia Elettrica e il Gas

(Sprawa C-328/10)

(2010/C 346/39)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione Terza

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Enipower SpA

Strona pozwana: Autorità per l'Energia Elettrica e il Gas

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 23, 43, 49 i 56 traktatu oraz art. 11 ust. 2 i 6 i art. 24 dyrektywy 2003/54/2003 ⁽¹⁾ sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, o których nie powiadomiono Komisji Europejskiej i które wymagają od niektórych producentów energii elektrycznej, mających w pewnych okolicznościach zasadnicze znaczenie dla zaspokajania potrzeb w zakresie usług dysponowania energią, przedstawienia na rynku giełdowym energii elektrycznej ofert, zgodnie z programem określonym jednostronnie przez operatora sieci, i które uniemożliwiają swobodne ustalenie przez producentów wynagrodzenia za te oferty, uzależniając je od parametrów, które nie zostały określone wcześniej zgodnie z „przejrzystymi, niedyskryminacyjnymi procedurami opartymi na warunkach rynkowych”?

⁽¹⁾ Dz.U. L 176, s. 37.